෧෪෴ 21

THE CHURCH WEEKLY

Vol. VII | SUNDAY 3rd MAY 1953 | PRICE 2 ANNAS PER COPY | NO.17

THIRD WORLD CONFERENCE ON FAITH AND ORDER LUND, 1952

· THE PILGRIM PEOPLE OF GOD

Leading ideas in the paper by Professor D. Dr. Edmund Schlink (Hoidelberg)

II

IV

During these last years one has often heard people talk about a crisis which has come in to the work of the commission of Faith and Order Is there any justification for this remark? If there is such a crisis here it certainly does not consist in a lack of *interest* in the subject of Faith and Order. Quite the contrary, this interest has grown considerably during the course of the 25 years since the conference at Lausanne. We have only to recall the trans-denominational liturgical movement and further the renewed interest in the sacrament, the ministry and the problem of tradition which is largely transcending the boarders of the denominations.

Nor is it possible to talk of a lakh of *results* in the work done up to date. The divided churches have become acquainted with each other a new during the course of this work, and have learnt to regard each other with new eyes. They have come to a clear knowledge of that which unites them, and of that which divides them, whereby the uniting factors have often been experienced as something surprising, overpowering and great, that will never be lost. The estrangement and lack of relations between the churches have been largely overcome to-day.

There is also no lack of *future tasks* Decisively important subjects, such as *Chris.ology and eschatology, still await through study.* The same applie sto the many problems of pneumatology, especially the problem of the unity and *manifoldness of the charisma of the Body of Christ.* Apart from that, other important points of view which are apt to shed further light upon problems already dealt with, still await a planned application. I am thinking of the importance of anthropoligical and philosophical assumptions of thought-forms in which the various churches make their statements of faith. Yes the more the churches have approached each other during the work done up to date, the more comprehensive has become the task they have to face.

If there is talk of a crisis in the works of Faith and Order, neither can it be ascribed to the fact that its work has been joined with the work of former conferences in Stockholm and Oxford under the World Council of Churcher since 1948. For the study Department in Geneva which has grown out of the work of the Life and Work Movement has to such a happy degree become concerned with genuine theology and biblical foundations that this and the Commission for Faith and Order complement each other admirably.

Yet despite all that, there may be some truth in it, when some speak of a crisis. In any case the work of Faith and Order finds itself, as it seems to me, in a crisis of the method employed so far, This method has been a planned and comprehensive interdenominational comparison, whereby one endeavoured to celeberate a maximum of that which we all have in common, This method has been improved at Amsterdam in so far as not only the agreements and disagreements were studied, but again the "agreements in the disagreements" and the "disagreements in the agreements". This method may be even further improved and it will also remain indispensible for the future. After leading at first to surprising results of far-reaching agreement, with increasing exactness in its application, the depth of our differences was also revealed more; clearly than had been the case in the enthusiasm of the Ecumenical Movement in its early days, It could not have been otherwise, because this method of comparison is a statistical method. It presumed a certain static structure of the churches which are to be compared with each other. It does not recken with changes and does not demand sacrifices from the churches involved. On the contrary, in the constitution of the World Council each church has a certification of her rights to be and remain as she is. I am convinced that we have reached a quite natural limit with the comparative method in our work for Faith and Order, and that on this way alone we can proceed no further——even that, on the contrary, this way. which does not demand any sacrifices from those involved; will present us with continually growing difficulties.

For the ecumenical work has meanwhile been faced with a crisis

by what God Himself is doing amongst the divided churches in many countries. This goes far beyond the terms of even a most careful statistical comparison. God Himself has placed the work for Faith and Order in a crisis,——and that on the one hand through the new unity which has originated amongst our oppressed and persecuted brethren,—and on the other hand through the birth of the young churches, who are determined to "forget those things which are behind", and to "reachforth to those things which are before", (Phil. 3, 13) and who have left the historical traditions behind, and strive towards unity as it corresponds with the One Lord, Who is coming towards us. There, actual changes are taking place. There, traditional characteristics are sacrificed. And behold, these sacrifices prove the reception of riches ——they prove themselves as such that they cannot even be called sacrifices.

The crisis for the work of Faith and Order might consist in the fact that the vanguard of the wandering People of God seems to be further advanced to-day than the state of our deliberations. In the face of what actually happens in many countries today in the enthusiastic reaching for the God-given aim, our work so far seems to many to be theoretical, slow and too much concentrated upon the past.

V

In this criticism, however, we must not overlook the fact that the churches assembled in the World Council Conferences have already taken an enormous and revolutionary step forward. And this can be seen in their various, repeated and solemn declarations of unity in Christ. After Lausanne, Oxford, and Edinburgh they have again confessed at Amsterdam: "We praise God and thank Him for the mighty deed of His Holy Spirit, through which we have been led together, and through which we know and recognized that despite our divisions we are one in Jesus Christ." (Report of Section I). This witness of unity in Christ by the churches has been a thrust forward of the greatest consequence. What has happened here? Is this proclamation of unity merely a rhetorical statement which is to cover the shame and disgrace of disunited Christendom? No.

Is it only the expression of a hope, merely stating an aim yet to be reached? No. In Oxford in 1937 already the answer to this question was given: "Unity in Christ is for us not merely an aim which we set ourselves. It is a reality which we know from experience" (Message to the Christian Churches) It is present reality. But in what sense is the unity a present reality?

Is it only present in the denomination to which the individual delegates in their turn belong? No. for it has been confessed by all together as "our unity".

Is this unity *visible to everybody?* Is *it reality in the strict empirical sense? No, not that either*, for the Christians who *have here confessed their unity in Christ belong to divided churches and largely have no inter-communion.*

So it is a rhetorical statement all the same? No. *The confession of unity is a witness of faith which transcends all that is visible and cleaves to Jesus Christ*, who beyond all divisions and beyond all our understanding is the One Lord Who rules His People and is active among them in the present.

The *proclamation of unity in Christ despite our visible division is a statement of faith of a similar kind as the statement about the death of our sinful body in baptism.* "Know ye not that as many of us as were baptized into Jesus Christ were baptized into His death?" "Know ye not that our old man is crucified with Him, that the body of sin might be destroyed, that henceforth we should not serve sin?" "Likewise reckon ye also yourselves dead into sin but alive unto God through Jesus Christ our Lord" (Rom. 6, 3: 6, 11). All this is true even if we do not see it. As baptized we have died unto sin, even if we recognize ourselves daily as sinners and have every reason to ask Our Father Who is in heaven: Forgive us our taespasses." As our belief that in baptism we have died with Christ unto sin goes beyond our visible sins——as in our belief in the Crucified we are certain that as sinners we are justified before God so we are also certain that *despite all our divisions we are one in Christ.* And as the certainty of death unto sin is based upon the experience of baptisry so is the certainty of unity based upon the experience we have had that our meetings, namely upon the fact tha... heard beyond all divisions the voice of the One Good Shepherd from the mouths of those assembled together with us, comforting and exhorting us. In *this mutual witness to Christ is expressed the fact that we are baptized into the One Christ.*

VI

This recognition of unity may also lead to a crisis in ecumenical work. For God always desires his invisible act of grace to take shape in the lives of those upon whom it has been bestowed. The indicative of the Divine act of salvation always carries with itself the imperative which demands obedience to the act of salvation. Since we have died with Christ in baptism, we should walk in newness of life (Rom, 6. 4) 'Shall we continue in sin that grace may abound—God forbid. Now shall we that are dead to sin, live any longer therein (Rom. 6. 1). For the baptised to remain in sin would not only be an anachronism but a serious sin. Yet that which applies to the baptized individual, applies also to the community of the baptized: *should we remain divided that unity become all the mere powerful?* God forbid. How should we want to live in division who have known and confessed our unity in Christ. With every justification it has already been stated at Lausanne: "We can never again be the same as we wwere before" (The Call for Unity).

Have we really become different from what we were before? One cannot declare the unity again and again and at the same time remain divided. The indicative of the recognized unity. We cannot be satisfied to find the unity of the churches merely in the common belief in unity. Such moderation would mean a docetic conception of the Church and an unauthorized "spiritualism". For the *Body of Christ is always simultaneously the visible community of its members in Word, Sacrament, and Ministry.*

We cannot comfort ourselves either by saying that the multiplicity of our churches is the organically unfolded wealth of the Body of Christ according to the Pauline statement on the manifoldness city of the gifts of the Spirit. We are not allowed to equate this multiplicity with the divided churches to-day. For the *Church as Christ's Body is constituted through*

the commnion with the Body of Christ in the Holy Supper. But where there is no *communion at the Holy Supper, there is not that organic manifoldness, but disorder and shame.*

Nor may *we retreat into our own den mination*, because we cannot forget that we have met brethren from the other churches whom we have recognized as *members of the One Church*.

Thus we have been brought into a crisis through this very recognized unity. Without any effective progress towards reunion the repeated proclamations of unity become untrustworthy before Christendom and before the world. Without a realization of the unity which has been given to us, this act of God's grace will become an accusation. The blessed knowledge of unity itself will then place us under God's judgement.

These sentences are not intended to deny that there are also between those who call themselves Christians divisions which *much* exist in obedience to God. The question will then be that of the eschatological separation between Church and pseudo-church, between Christs reign and the reign of the destructive powers cloaked in Christianity: then the outcome will be either eternal life or eternal death. We must, however, deny that it is a question in *all* our present division among Christians of this last and unavoidable separation.

VII

Let me break off here and return to the beginning of this paper. The Church is the pilgrim People of God. She finds herself in this world on the way towards Her master Who is coming again. She does not know what may yet happen to her on the way. Yet she is certain that the Lord is coming to meet her in order to assemble His People who are scattered all over the world, that they may live united with Him in eternal splendour.

Let us therefore hurry forward on this way and not stand still. Let us look forward, let not our eyes be caught up in the present. Let us tear away our eyes from the visible divisions which we have not yet overcome, and let us look firmly to the One Lord towards Whom we are moving. In the view ahead, in the expectation of the Coming Judge of the world and the Redeemer, we shall recognize the *temporary character and the lack of finality of many things which divide us now.*

Let us hurry forward on our way through the world and not stand still and *not look back*. Let us live by expectation instead of digging ourselves into the past. Let us tear away our eyes from the hardoned one-sidedness of those historical events in which the division of the Church once took place. Let us direct our eyes towards the much deeper division which the Returning Lord will effect in all churches, and upon the unity of the eternal splendour which He will bring with Him. In the forward-look the past will take on a new light and many problems which still seem insoluble to us, now, will resolve themselves.

Let us hasten forward. Only in the expectation of the Second Coming will be understand the biblical documents of the First Advent of Our Lord. For the whole of the New Testment message points ahead, and only in hurrying forward will we understand it rightly. Only in the expectation of the Lord who is coming again will we be united with the Lord Who once came in the flesh. For the Crucified Lord who has come again, is knocking at the dcor of the house which we have built for ourselves, where we hide from God and the brethren, where we have barricaded ourselves, and He says: "Behold, I stand at the door and knock: if any man hear my voice, and open the door, I will come in to him; and will sup with him, and he with me" (Rev. 3. 20).

ക്രൈസ്തവലോകം

സ്വീഡനിലെ സഭ

യൂറോപ്പിൽ മറ്റൊരു രാജ്യത്തും ഇല്ലാത്തതുപോലെ സ്വീഡനിൽ ശാന്തവും പരിപൂർണ്ണവുമായ മതവികസനം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. നവീകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടിത്തന്നെ സ്വീഡനിലെ ക്രൈസ്തവസഭ അതിനെ ആശ്ലേഷിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ഈ പരിവർത്തനത്തിൽ സഭയുടെ അപ്പോസ്തോലിക പിൻതുടർച്ചയ്ക്കു യാതൊരു ഹാനിയും സംഭവിച്ചില്ലെന്നുള്ളതു അവിടുത്തെ ഒരു പ്രത്യേകതതന്നെയാണ്. ഇന്നു അപ്പസാല എന്ന സ്ഥലത്തെ ആർച്ചുബിഷപ്പിനു കാന്റർബറി ബിഷോപ്പിനെപ്പോലുള്ള സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയും പ്രാധാന്യവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മതപരമായ കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നിർവഹിക്കുന്ന രാജ്യത്തിലെ ഒരു ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റാണ് സ്വീഡനിലെ സഭയെന്നു പറയാം. സഭയും രാഷ്ട്രവും തമ്മിൽ അത്രമാത്രം ദൃഢബന്ധിതമായിട്ടുണ്ട്. സഭയെ അംഗീകരിക്കുകയോ, നിരാകരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന എല്ലാവരോടും സഭയ്ക്കു ഒരു ധർമ്മമുണ്ടെന്നും, രാജ്യത്തെ ആകമാനം സംരക്ഷിക്കുന്നതു ദൈവീകമായ കരുതലാണെന്നുമുള്ള മദ്ധ്യകാലഘട്ടത്തിലെ ചിന്താഗതി ഇന്നും അവിടെ നിലകൊള്ളുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതേസമയത്തുതന്നെ രാഷ്ട്രവുമായി ഇത്രമാത്രം അടുത്ത ബന്ധമുള്ള സഭകൾക്കു നേരിടാവുന്ന നിർഭാഗ്യകരമായ അവസ്ഥകൾ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളൊഴികെയുള്ള പ്രോവിൻസുകളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുമുണ്ട്.

സ്വീഡിഷ് സഭയിലെ 'പാസ്റ്റർ' ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും ശമ്പളം പറ്റുന്നു. അവിടുത്തെ ഭരണകൂടത്തിനു വ്യക്തമായ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഞായറാഴ്ചകളിൽ സഭായോഗങ്ങളിൽ നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്നതിനും പുറമേ പാസ്റ്റർക്കു ഇടവകയുടെ റിക്കാർഡുകൾ സൂക്ഷിക്കേണ്ട ചുമതലയുമുണ്ട്. യുവതലമുറയെ ധാർമ്മിക പന്ഥാവിൽക്കൂടി നയിക്കേണ്ടതു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കടമയായി അവശേഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവരാകട്ടെ സ്ഥിരീകരണ കൂദാശ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീട് പാസ്റ്ററെ കാണുന്നതിൽ തല്പരരല്ലത്രെ. അവർ പാസ്റ്ററുടെ ദർശനത്തിൽനിന്നും സാധാരണ ഒളിച്ചുമറയുന്നു. ക്രിസ്തീയമായ ശവസംസ്കാരം ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കു അതു നിർവഹിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനും പാസ്റ്റർ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സ്റ്റോക്കുഹോമിൽ ചില ഞായറാഴ്ചകളിൽ പത്തു ശവസംസ്കാരങ്ങൾ ഒരു പാസ്റ്റർ ചെയ്യേണ്ടിവരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളുമില്ലാതില്ല.

സ്വീഡിഷ്ജനത സുഖസമൃദ്ധിയിലാണു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതു്. പൊളിറ്റിക്കൽ സോഷ്യലിസം സ്വീഡനിൽ തൃപ്തികരമായ ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതി കൈവരുത്തി. സഭയുടെ സഹകരണമില്ലാതെതന്നെയാണ ഇത്രമാത്രം

പരീക്ഷയെ ദൈവത്തോടുകൂടെ അഭിമുഖീകരിക്കുക

(സി. വി. ജി.)

II

സത്യം എന്തെന്ന് അറിയുന്നതു സത്യം പ്രവൃത്തിക്കുക തന്നെയാണെന്നും ജ്ഞാനം ശക്തിയാണെന്നുമുള്ളതു യവന തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരുവൻ എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് അറിയുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം അതു പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള ശക്തി ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നു ചിലർ മനസ്സിലാക്കിയതിന്റെ ഫലമാണു യവന സാഹിത്യത്തിൽ കാണുന്ന ശോകപര്യവസായിയായ നാടകങ്ങളെല്ലാംതന്നെ. വിജ്ഞാനസമ്പന്നരും സദുദ്ദേശ്യമുള്ളവരുമെങ്കിലും തങ്ങളുടെ ഭൂതകാല ജീവിതത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായ ജീവിതം നയിക്കുവാൻ അപ്രാപ്തരായ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ ശോകപര്യവസായി ആയ അന്ത്യം വിവരിക്കുന്നതിൽ തൽപ്പരരായിരുന്നു. ഏതാദൃശ നാടകകർത്താക്കൾ തത്വചിന്തകന്മാരുടെ നിലക്കെതിരായി ഈ കൂട്ടർ അവരുടെ അഭിപ്രായം പുലർത്തിപ്പോന്നു. ഒരു മദ്യപാനി അവന്റെ പ്രശ്നം അറിയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ആ ജ്ഞാനം ആ പ്രശ്നത്തെ വിജയിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി അവനു നൽകുന്നില്ല. ഞാൻ ചെയ്യണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന നന്മകൾ ചെയ്യാതെയും ചെയ്യരുതെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന തിന്മകൾ ഞാൻ ചെയ്യും പോകുന്നു എന്നു വിലപിച്ച അപ്പോസ്തലനായ പൗലൂസിന്റെ വിലാപം ഗ്രഹിക്കുവാൻ യവന തത്വചിന്തകന്മാർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ മേലുദ്ധരിച്ച നാടക കർത്താക്കൾ ഈ കാര്യത്തിൽ പൗലൂസിനോടു യോജിച്ചു എങ്കിലും ശോകാകുലമായ സാഹചര്യത്തെ വിജയിക്കുവാനുള്ള ഉപാധികൾ അവരുടെ തത്വചിന്തയിൽ കണ്ടെത്തിയില്ല. മനുഷ്യന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറുവാൻ മനുഷ്യബുദ്ധി പ്രാപ്തമല്ല. അവിടെയാണു മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ സ്ഥാനവും സന്ദർഭവും. ഒരു സ്ത്രീയോ പുരുഷനോ തന്റെ യഥാർത്ഥനില മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ അവന്റെ പ്രവൃത്തികളല്ല അവനാരായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതും അവന്റെ പ്രവൃത്തികൾ അവന്റെ സ്വഭാവത്തെ വെളിവാക്കുക മാത്രം ചെയ്യുന്നു എന്നും ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ തന്നെക്കാൾ വലിയവനായ ഒരു ശക്തിയിൽനിന്നു സഹായം അപേക്ഷിക്കുവാൻ നിർബന്ധിതനായിത്തീരുന്നു. ഏ. ഏ—യുമായി കൂട്ടിമുട്ടുന്ന അവസരങ്ങളിലൊക്കെയും കാണുന്ന ചൂണ്ടുപലക ദൈവത്തിന്റെ കരുണ ഇല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ എന്നുള്ളതാണ്. നാം പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു എന്ന സത്യം തിന്മയിലേക്കു ചായ്‌വുള്ള ഒരു പ്രകൃതമാണു നമുക്കുള്ളതെന്നു ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിനു സഹായിക്കുമ്പോൾ പരീക്ഷകളെ നേരിടുന്നതിനുള്ള ശക്തി സംഭരിക്കുന്നതിനു നമ്മെ ഒരുക്കുന്നു. ഇതു നാം മനസ്സിലാക്കണം. അതു മനസ്സിലാക്കിയാൽ ദൈവത്തോടു സഹായമപേക്ഷിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയും. നേരെ മറിച്ചു നമുക്കുതന്നെ നമ്മുടെ ഭാവിയെ നിയന്ത്രിക്കാമെന്ന മിഥ്യാധാരണയിലാണു നാം തുടരുന്നതെങ്കിൽ നാം ചെളിയിൽ താഴുകയും സഹായം അപേക്ഷിക്കുവാൻ അപ്രാപ്തരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ യുദ്ധത്തിൽ വിജയിക്കുന്നതിനു നമ്മെസഹായിക്കണമെന്നു ദൈവം അഭിലഷിക്കുന്നുവെങ്കിലും ഈ ഒരു പതനത്തിൽ ആയിക്കഴിഞ്ഞാൽ നമ്മെ സഹായിക്കുവാൻ താൻപോലും അപ്രാപ്തനത്രെ.

നരകത്തിലേക്കുള്ള വഴി നല്ല നല്ല ആഗ്രഹങ്ങളാൽ നിറഞ്ഞതാണ്. ഇതു വളരെ അർത്ഥവത്താകുന്നു. നല്ല ആഗ്രഹങ്ങൾ ഒരു ആത്മാവിനെ നരകത്തിലേക്കുള്ള പാതയിൽക്കൂടെ അതിദൂരം കൊണ്ടുപോകും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവൻ പരീക്ഷയ്ക്കു അടിമപ്പെടുന്നു എങ്കിലും അവൻ ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നപക്ഷം വിജയിക്കാമെന്ന മിഥ്യാധാരണയാലാണ് അവൻ യാത്ര തുടരുന്നത്. തീരുമാനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിൽപരമായി അവ പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാനുള്ള ശക്തി അവനില്ല. അവന്റെ നിസ്സഹായാവസ്ഥ അവൻ മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴേക്കും സമയം അതിക്രമിച്ചിരിക്കും. അവൻ നിരാശപ്പെട്ടേക്കാം. ഒരു മനുഷ്യനു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പാപമാണു നിരാശ. മനുഷ്യന്റെ ജ്ഞാനത്തിലും ശക്തിയിലുമുള്ള നിരാശ ജീവിതത്തിലെ ആഴമേറിയ സത്യമാകുന്നു. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയെപ്പറ്റി നിരാശപ്പെടുന്നതു മഹാപാപമെന്നല്ലാതെ എന്താണു പറയുക. അവനു സഹായാർത്ഥം ദൈവത്തെ വിളിക്കുവാൻപോലും കഴിയാതെ പോകുന്നു. തിന്മയുടെ ശക്തി എത്രമാത്രം വഴിപിഴച്ചതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവോളം നിങ്ങൾ യേശുക്രിസ്തുവിനെ ഗൗരവമായി കരുതുന്നതല്ല. പരിപൂർണ്ണവും അപ്രതിമവും കേൾക്കപ്പെടാത്തതുമായ സുവിശേഷസാക്ഷിത്വം—പാപമോചനം—ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിന്റെ കാമ്പും കരളുമാണ്. ഈ അടിസ്ഥാനപ്രമാണത്തിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായിരിക്കണം മറ്റെല്ലാ ആശയങ്ങളും. അല്ലെങ്കിൽ അവയൊന്നുംതന്നെ ക്രൈസ്തവമെന്ന പേർ അർഹിക്കുന്നില്ല. പരീക്ഷകൾ ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ നാം ശ്രമിക്കണം. അതോടൊപ്പം മറ്റൊരു യാഥാർത്ഥ്യംകൂടെ സ്മരണയിലിരിക്കണം. നമ്മുടെ പരാജയങ്ങൾക്ക്——അനുതപിക്കുന്നുഎങ്കിൽ——മോചനവുമുണ്ട്. ഒരു മനുഷ്യൻ എത്ര വലിയ പാപിയുമായിരിക്കട്ടെ അവൻ ദൈവത്തെ വിളിക്കുന്നപക്ഷം അതു മരണക്കിടക്കയിൽവച്ചായിരുന്നാ

അഭികാമ്യമായ ഒരു സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥിതി അവിടെ നടപ്പിലാക്കിയതെന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിലുണ്ടായ രണ്ടു ആഗോളയുദ്ധങ്ങളിലും സ്വീഡൻ പങ്കെടുക്കാതെ നിഷ്പക്ഷത പാലിച്ചു. തന്നിമിത്തം രാജ്യക്ഷേമകരങ്ങളായ പരിപാടികളിൽ അനുസ്യൂതം പങ്കുകൊള്ളുന്നതിനു അവർക്കു സാധിച്ചു. എന്നാൽ അന്തർദ്ദേശീയമായുണ്ടായ നാണയപ്പെരുപ്പം സ്വീഡനെയും ഒന്നു കുലുക്കുകയുണ്ടായി. എങ്കിലും ഇന്നു സമ്പൽസമൃദ്ധിയുടെയും പുരോഗതിയുടെയും ഒരു പര്യായമായി സ്വീഡൻ തീർന്നിരിക്കുന്നു. സാമ്പത്തികമായി അഭിവൃദ്ധിയിലും, സാമൂഹ്യമായി രാജ്യസംരക്ഷണയിലും, രാഷ്ട്രീയമായി നിഷ്പക്ഷതയിലും മതപരമായി പരിപൂർണ്ണ ആരാധനാസ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും സ്വീഡിഷ് ജനത ഇന്നു ജീവിക്കുന്നു.

സഹകരണപ്രസ്ഥാനം സ്വീഡനിൽ അതിശയകരമായി വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കാര്യക്ഷമമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന സോഷ്യൽ ഇൻഷ്വറൻസ് പദ്ധതിയും പുരോഗമിക്കുന്നുണ്ട്. എല്ലാറ്റിനുമുപരിയായി ഭൂരിപക്ഷമാളുകളും ഒരേ സഭയുടെ അംഗങ്ങളാണെന്നുള്ളതു രാജ്യത്തിലെ വിവിധ പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനു സഹായകരമാണ്.

(തുടരും)

മലബാറിലെ സിറിയൻ കുടിയേറ്റം

(ഡീക്കൻ. പി. കെ. സ്കറിയാ)

പൂർവ്വപശ്ചിമ പർവ്വതനിരകൾക്കിടക്കു അനേകായിരംഏക്കർ ഭൂമി പല വൻകിട ജന്മികളും സ്വായത്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മുളംകാടുകളും, വനങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഈ ഭൂമി മനുഷ്യാധിവാസത്തിനു അയോഗ്യമായി അവശേഷിക്കുന്നു. നിരപ്പൊത്ത ഭൂമി; കുന്നും കുഴിയുമായ സ്ഥലങ്ങൾ; ജലസമൃദ്ധമായ താഴ്ന്ന പാടങ്ങൾ; ഫലസമ്പന്നമായ നാട്. ഇതാണു മലബാർ. പക്ഷെ ചൂടു കൂടുതലും മഴ കുറവുമാണ്. മണ്ണു വിളവുല്പാദനത്തിനു പറ്റിയതുമാണ്. മുളംകാടുകളും മറ്റും വെട്ടിച്ചുടുകയും, ജലസേചനസൌകര്യമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്താൽ നൂറുമേനി വിളയിക്കുന്നതിനു വിഷമമില്ല. ഒരു മുഴം നീളം വരുന്ന നേന്ത്രക്കായും മറ്റും ഏതൊരു കർഷകനെയാണു അങ്ങോട്ടാകർഷിക്കാത്തതു്. ഈ സ്ഥലങ്ങളാണ് മലബാറിലേക്കുപോയ സുറിയാനിക്കാർ കൈവശപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്.

ഒരുകാലത്തു ഈ ഭൂമികളിൽ മനുഷ്യർ നിവസിച്ചിരുന്നതിനു ഇന്നു പല ലക്ഷ്യങ്ങളും കാണ്മാനുണ്ട്. ക്ഷേത്രങ്ങളുടെയും, ഭവനങ്ങളുടെയും തറക്കല്ലുകൾക്കു വലിയ കേടില്ലാതെ ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. കിണറുകളും മറ്റും കുഴിച്ചുചെല്ലുമ്പോൾ ചില തെളിവുകൾക്കു ഉപോൽബലമായ സംഗതികൾ വെളിച്ചത്തു വരുന്നുണ്ട്. ഒരു സ്ഥലത്തു് കിണർകുഴിച്ചു് ചെന്നപ്പോൾ ഒരു ചൂളയും അതു നിറയെ കലങ്ങളും കണ്ടു. ഒരു പക്ഷേ ടിപ്പുവിന്റെ പടയോട്ടക്കാലത്തു ആ സ്ഥലങ്ങൾ നിശേഷം ശൂന്യമാക്കപ്പെട്ടതായിരിക്കാം. അതല്ലെങ്കിൽ മലേറിയ മുതലായ നിശിതരോഗങ്ങളുടെ ആക്രമണത്താൽ പലായനം ചെയ്ത നാട്ടുകാർ ആ സ്ഥലങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയതായിരിക്കാം. എന്നാൽ മലബാർപ്രദേശങ്ങൾ തീരെ ശൂന്യമാണെന്നു ധരിക്കരുതു്. കേവലം അപരിഷ്കൃതരും, അജ്ഞരുമായ ഗിരിവർഗ്ഗക്കാർ അവിടെ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു ജീവിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം ചില ഹൈന്ദവപ്രമാണികളുടെയും, മഹമ്മദീയരുടെയും ആയിരുന്നു.

ഉപജീവനാന്വേഷണാർത്ഥം അവിടെ എത്തിയ നസ്രാണിതരുണന്മാർ ഈ പരിതസ്ഥിതികളുമായി മല്ലിടുകതന്നെ ചെയ്തു. അവർക്കു ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ ഭൂമി അദായവിലക്കു ലഭിച്ചു. കർഷകരായിരുന്ന ഇവർക്കു ആദ്യകാലങ്ങളിൽ രണ്ടു പ്രയാസങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അവ കഠിനജലവും, മലേറിയായും ആയിരുന്നു. തന്നിമിത്തം അനേകർ സ്വാഭാവരമായ ശുശ്രൂഷകൾ ലഭിക്കാതെ നൂറുകണക്കിനു മരണംപ്രാപിച്ചു. പക്ഷെ അവരുടെ പിൻഗാമികൾ പിൻവാങ്ങാതെ വനഭൂമികൾ തകർക്കുകയും ജലാശയങ്ങളിലെ ജലം സൂര്യാതപം ഏറ്റു കാഠിന്യം കുറയുകയും ചെയ്തു. കൊതുകും ഏതാണ്ടു കുറഞ്ഞുതുടങ്ങി. കുരിശിന്റെ കിരണങ്ങളിൽ അവർ അഭയംപ്രാപിച്ചു. പക്ഷെ സംഖ്യാബലമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ സ്വന്തമായി പള്ളിയും പട്ടക്കാരനും ഉണ്ടായില്ല. ഇന്നും അതിനുള്ള സാമ്പത്തികഭദ്രത അവർക്കില്ല.

മലബാറിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ നേരിട്ടറിയുന്നതിനു സ്ലീബാദാസസമൂഹാദ്ധ്യക്ഷൻ വ: ദി: ശ്രീ പത്രോസ് റമ്പാച്ചൻ അടുത്തകാലത്തു ഒരു മലബാർപര്യടനം നടത്തിയതു വായനക്കാർ സ്മരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. തൽക്കാലം പല സ്ഥലങ്ങളിലും പള്ളികൾ ചെറിയതോതിൽ ഉണ്ടാക്കുകയാണാവശ്യം. മാതൃസഭയിൽനിന്നും നേതൃത്വവും, ആളുകളും മലബാറിലേക്കു ചെന്നു അജ്ഞതയിലും, അന്ധകാരത്തിലും അധിവസിക്കുന്ന ആളുകളെ ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്കു ആകർഷിക്കേണ്ട ചുമതലയും മലങ്കര സുറിയാനിസഭയുടേതാണ്. മലങ്കരസഭ മലബാറിലേക്കു ചെന്നു അവിടത്തെ പണിയരെ ക്രിസ്തുസഭയുടെ പണിയാളുകളാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു എന്നാണു പോകുന്നതു്? മലബാറിനെ ഒരു പ്രത്യേക ഭദ്രാസനമാക്കി അതു ഒരു മിഷ്യനറി മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ വരുമ്പോൾ കൂടുതൽ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനു സാധിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കാം.—

ൽത്തന്നെയും ദൈവം ക്ഷമിക്കുംനിശ്ചയം. നിങ്ങൾ വഴിപിഴച്ചു വീഴുമ്പോൾ കുരിശു നിങ്ങളുടെ പാപം മോചിക്കും എന്നുള്ള കർതൃവാഗ്ദത്തവും സ്മരിച്ചുകൊള്ളുക. ഒന്നോ രണ്ടോ പ്രാവശ്യമല്ല, ഏഴു് എഴുപതു വട്ടം അവൻ ക്ഷമിക്കുവാൻ സന്നദ്ധനാണ്. നിങ്ങളുടെ ഭൂതകാലപരാജയങ്ങൾ ഇന്നു ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്കു പോകുന്നതിൽനിന്നു നിങ്ങളെ പിൻതിരിപ്പിക്കാതിരിക്കട്ടെ. നിങ്ങളുടെ ജീവിതം നേർവഴിയിൽ നയിക്കാമെന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ നിങ്ങൾ ചെയ്ത തീരുമാനങ്ങൾ നിറവേറുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും ആ ചിന്താഭാരം നിങ്ങളെ നിരാശപ്പെടുത്താതിരിക്കട്ടെ. ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്കു പോകുക. തന്നിൽ നിങ്ങളുടെ സർവ പാപങ്ങൾക്കും മോചനമുണ്ട്. നിങ്ങളെ ഒരു പുതിയ ജീവി ആക്കുവാനുള്ള ശക്തികേന്ദ്രവും അവൻതന്നെ. നിങ്ങളെപ്പറ്റിയും ലോകത്തെപ്പറ്റിയും നിങ്ങൾ നിരാശപ്പെട്ടേക്കാം. എന്നാൽ ദൈവത്തെപ്പറ്റി നിരാശപ്പെടരുതു്.

(ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ലേഖനത്തിന്റെ സ്വതന്ത്ര പരിഭാഷ)

വാരപഞ്ചാംഗം

	ഏപ്രിൽ	മേടം
ഞായർ	3	21
തിങ്കൾ	4	22
ചൊവ്വാ	5	23
ബുധൻ	6	24
വ്യാഴം	7	25
വെള്ളി	8	26
ശനി	9	27

Thought for the Week

We are continuously amazed and delighted that God will talk to us, that He loves us, that the guiding Intelligence of the Universe really cares for our small concerns. His lavishness overwhelms us and His humility humbles us. For as nothing is too great for Him, so nothing is too small.

Agnes Sanford.

THE CHURCH WEEKLY

നിർഭാഗ്യകരം

മാർത്തോമ്മാ സഭയിലെ മേല്പട്ട സ്ഥാനാഭിഷേകം സംബന്ധിച്ച കഴിഞ്ഞ കുറെ മാസങ്ങളായി സമുദായത്തിൽ നടമാടിയിരുന്ന വാദകോലാഹലം നിർഭാഗ്യകരമായ ഒരു മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞു കാണുന്നതു് പരിതാപകരമായിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുമാർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉന്നതനിലവാരങ്ങളും ക്രൈസ്തവസമുദായങ്ങൾ പലപ്പോഴും അവലംബിക്കുന്ന മാനുഷികമായ യുക്തിബോധവും ന്യായവാദങ്ങളും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തക്കേടുകൾ ക്രൈസ്തവചരിത്രത്തിന്റെ ഇരുണ്ട വശങ്ങളാണു്. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ചരിത്രത്തിന്റെ ആവർത്തനം മാർത്തോമ്മാസമുദായം നേരിടേണ്ടിവരികയില്ലെന്നുള്ള ഒരു പ്രതീക്ഷ നൽകത്തക്കവിധത്തിലായിരുന്നു ആ സമുദായ കാര്യങ്ങൾ പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. കുറെ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു് തക്സാ പരിഷ്കരണം സംബന്ധിച്ച ഈദൃശമായ ഒരു വിഷമഘട്ടം ആവിർഭവിച്ചപ്പോൾ സമുദായം രണ്ടായി പിളർന്നു് കേസും വഴക്കുകളും അടിയും ബഹളവും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടുമെന്നു പലരും ഭയന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ദൈവകാരുണ്യത്താൽ അങ്ങനെയൊരു നിർഭാഗ്യം അന്നു് ആ സമുദായത്തിനു നേരിടേണ്ടി വന്നില്ല. പരിഹാരം കാണാഞ്ഞ അന്നത്തെ പ്രശ്നം തന്നെയാണു് ഇന്നു വേറൊരു രൂപത്തിൽ തല പൊക്കിയിരിക്കുന്നതു്. അപ്പോസ്തോലികകാലം മുതൽ സഭയെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു മഹാപ്രശ്നം തന്നെയാണതു്. വിവിധ ശതാബ്ദങ്ങളിൽ വിവിധ സഭകളിൽ ആ പ്രശ്നം തല പൊക്കി പല രൂപത്തിൽ ക്രൈസ്തവചരിത്രത്തെ വികൃതമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. സ്വതന്ത്രചിന്താഗതിയും, പൗരാണികവും അഭേദ്യമെന്നു് ധരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന വിശ്വാസസംഹിതകളെ അതേപടി പുലർത്തുന്നതിനുള്ള ഭക്തിനിഷ്ഠയും തമ്മിലുള്ള വടംവലികൾ ഇന്നും ഇന്നലെയും തുടങ്ങിയതല്ല. മനുഷ്യപ്രകൃതം ഇതേപടി തുടരുന്നകാലത്തോളം അതവസാനിക്കയുമില്ല. യഹൂദമതസീമകളെ അതിലംഘിച്ചു് ക്രിസ്തുമാർഗ്ഗം പുറജാതികളുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിക്കണമെന്നുള്ള പുരോഗമനവാദം അപ്പോസ്തോലകാലത്തു തലവേദന ജനിപ്പിച്ച പ്രശ്നമായിരുന്നു. അന്നത്തെ വാദമത്സരം സഭയുടെ ഏകീഭാവത്തെ ഭഞ്ജിക്കാൻ ഇടവന്നില്ല. സഭയുടെ പ്രാരംഭദശയിൽ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടവനും ഉയർത്തെഴുന്നേറ്റവനുമായ ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷദൗത്യം വഹിക്കുന്നതു സഭയുടെ പരമപ്രധാനമായ കർത്തവ്യമാണെന്നുള്ള ബോധം സഭാംഗങ്ങളെ വളരെയധികം ഭരിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരു പ്രധാനപ്രശ്നം ആ മർമ്മപ്രധാനമായ കർത്തവ്യബോധത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വീക്ഷിക്കുവാൻ അവർക്കു് സാധിച്ചിരിക്കണം. പിന്നീടു സഭയുടെ ചിന്തയും പ്രവർത്തനങ്ങളും സമുന്നതങ്ങളായ ലക്ഷ്യങ്ങളെ വിട്ടു് പ്രയാണം ചെയ്യുവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ സഭാമദ്ധ്യത്തിൽ ഉയർന്നുവന്ന വാദമത്സരങ്ങൾ സഭയെ ഛിന്നഭിന്നമാക്കി. ഭിന്നമെന്നു് തോന്നുമെങ്കിലും സഭാപുരോഗതിയേയും, സഭയുടെ സുസ്ഥിരതയേയും സഹായിക്കുന്ന രണ്ടു വീക്ഷണഗതികളാണു് സ്വതന്ത്രചിന്താഗതിയും, യാഥാസ്ഥിതികത്വവും. ഇവ രണ്ടും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു ഒരു സഭാകെട്ടുപാടിൽ തന്നെ കൊണ്ടുപോകാനുള്ള ശ്രമം ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിൽ മാത്രമെ അല്പമെങ്കിലും വിജയകരമായി നടക്കുന്നുള്ളു. അവിടെയും ഒരു സഭയെങ്കിലും ഹൈച്ചർച്ചും ലൊവ് ചർച്ചും രണ്ടു ഘടകങ്ങളായി നിലകൊണ്ടു് രണ്ടിന്റെയും പരസ്പരമർദ്ദനങ്ങൾ പൊതുസഭയുടെ ആരോഗ്യപരമായ നിലയെ സഹായിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഇരുകക്ഷിയും വേർതിരിച്ചു സമ്മതിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷ്ജനതയുടെ ഒരു പ്രത്യേക വാസനയും പാരമ്പര്യവും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളെന്നു തോന്നുന്നവയെ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുപോകാനുള്ള അനന്യസാധാരണമായ ഒരു കഴിവാണു്. അവിടെ ജനാധിപത്യഭരണമാണു് നടക്കുന്നതെങ്കിലും അവർക്കു രാജാവുണ്ടു്. തൊഴിലാളികക്ഷി നേതൃത്വം വഹിച്ചപ്പോഴും അവരുടെ രാജഭക്തിയുടെ പ്രകടനങ്ങൾ പല സന്ദർഭങ്ങളിലും വ്യക്തമായി പ്രദർശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ആ കഴിവു ഭൂലോകത്തിൽ മറ്റൊരിടത്തും കണ്ടുവരുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷ്ജനതയുടെ പ്രത്യേക പ്രതിഭാശക്തി ഇതരജനകളും സമുദായങ്ങളും അനുകരിക്കാതെ ഒരു ജനസമുദായം അതേപടി തുടർന്നുപോകണമെങ്കിൽ റോമൻകത്തോലിക്ക ഭരണക്രമം സ്വീകരിക്കേണ്ടിവരും. റോമാസഭയിലും സ്വതന്ത്രചിന്തയും, യാഥാസ്ഥിതികത്വം തമ്മിലുള്ള വടംവലി(Tension) ഉണ്ടെങ്കിലും പാപ്പായുടെ അപ്രമാദിത്വത്തിൽ അവയെല്ലാം ഒതുക്കിനിറുത്തുന്ന ഒരു ക്രമീകരണം അവിടെ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഏതു സഭയിലും എപ്പോഴും പ്രകടമായ ഈ tension എങ്ങിനെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നുയെന്നുള്ളതു് ആ സഭയുടെ പ്രതിഭാശക്തിയുടെ പരിമാണമനുസരിച്ചിരിക്കും. ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ ന്യൂനപക്ഷമെന്നു തോന്നുന്ന കൂട്ടർ ആ നില ക്ഷമാപൂർവം വഹിക്കാതെ വാശിയിലും വൈരാഗ്യത്തിലും കോടതികയറി കാര്യം നേടാനുള്ള ശ്രമം കാട്ടുകയാലാണു്. ആ പരീക്ഷണം പലരും പലതവണ നടത്തി ക്ഷീണിച്ചു പരാജയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചരിത്രസത്യം അറിയാവുന്നവർ വീണ്ടും ആ മാർഗത്തിലേക്കു തന്നെ ഈ കാലസന്ധിയിൽ കാൽ വയ്ക്കുന്നതു് അത്ഭുതകരമെന്നു് തോന്നുമെങ്കിലും മനുഷ്യസഹജമായ ബലഹീനതകളെപ്പറ്റി അറിയാവുന്നവർക്കു് വിസ്മയം ജനിക്കുകയില്ല. ഈ പരീക്ഷണഘട്ടത്തെ മാത്തോമ്മാസമുദായം എങ്ങിനെ നേരിടുന്നുവെന്നതു് ആ സമുദായത്തിന്റെ മാത്രം താല്പര്യമല്ല. ഇതരസമുദായങ്ങളും സശ്രദ്ധം വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭം ദൈവതിരുനാമമഹത്വത്തിനു് തിരിച്ചുവിടാൻ ഇടയാക്കുന്ന ക്ഷമയും, വിനയവും, ദൈവാശ്രയവും ആദർശനിഷ്ഠയും ഭരണാധികാരികൾക്കും, നേതാക്കൾക്കും ലഭിക്കുവാനുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ പ്രാർത്ഥനയാണു് എല്ലാവരുടെയും കർത്തവ്യമെന്നു അനുസ്മരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

—o—

പ്രതിവാരപ്രഭാഷണം (The Sermon for the Week)

മരിച്ചാലും ജീവിക്കുന്നവനായ ക്രിസ്ത്യാനി

(എം. ററി.)

"ഞാൻതന്നേ പുനരുത്ഥാനവും ജീവനും ആകുന്നു; എങ്കിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവൻ മരിച്ചാലും ജീവിക്കും. ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവൻ ആരും ഒരുനാളും മരിക്കയില്ല." (വി. യോഹ: 11: 25, 26.)

അനിശ്ചിതമായ മരണാനന്തരജീവിതത്തേക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുകയോ കരുതുകയോ ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നും ഇഹലോകജീവിതം മാത്രമാണു് പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതെന്നും അഭിപ്രായമുള്ള ആളുകൾ ഇക്കാലത്തു ധാരാളമുണ്ടു്. ആധുനിക ലോകത്തിൽ പ്രചുരപ്രചാരം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള കമ്മ്യൂണിസം മുതലായ നിരീശ്വര തത്വസംഹിതകൾ ഈ അഭിപ്രായത്തെ ബലമായി പിൻതാങ്ങുന്നുണ്ടു്. മരണം എല്ലാമനുഷ്യർക്കും തീർച്ചയായും അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടതൊരു യാഥാർത്ഥ്യമായിരിക്കെ അതിനുശേഷം മനുഷ്യനു് എന്തുസംഭവിക്കും എന്നുള്ള പ്രശ്നത്തെ അവഗണിക്കുന്ന ഒരു മനോഭാവം ആശ്ചര്യകരം തന്നെ. ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവരെല്ലാവരും മുങ്ങുവാൻ തുടങ്ങുന്ന ഒരു കപ്പലിലെ യത്രക്കാരുടെ നിലയിലാണു്. എല്ലാവരും ഒരേസമയത്തു മരിച്ചെന്നു വരികയില്ല. എങ്കിലും എല്ലാവരുടെയും അവസാനം ഒന്നുതന്നെ. സമുദ്രം അവരെ വിഴുങ്ങുവാൻ കാത്തിരിക്കയാണു്. അത്തരുണത്തിൽ കപ്പലിലെ സുഖസൗകര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു മാത്രം ചിന്തിക്കുകയും കപ്പൽ മുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാലുള്ള സ്ഥിതിയേക്കുറിച്ചു യാതൊന്നും ചിന്തിക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്ന ഒരു മനോഭാവം ഒട്ടും ശ്ലാഘനീയമല്ല.

ചിലർക്കു് മരണാനന്തര ജീവിതത്തിൽ സംശയം ജനിക്കുകയോ അങ്ങനെയൊന്നില്ലെന്നു അവർ വിശ്വസിക്കയോ ചെയ്യുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടതില്ല; എന്നാൽ അതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുവാൻ തക്ക യാതൊരു പ്രാധാന്യവും അതിനില്ല എന്നുള്ള അഭിപ്രായമാണു് അത്ഭുതാവഹമായിട്ടുള്ളതു്. മരണശേഷം ഒരു ജീവിതമുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ ദൈർഘ്യത്തോടു യാതൊരു താരതമ്യവുമില്ലാത്തവണ്ണം അത്ര തുച്ഛമാണു് മരണത്തിനു മുൻപുള്ള ജീവിതം.

മനുഷ്യജീവിതം മരണത്തോടുകൂടി അവസാനിക്കുന്നെങ്കിൽ അതിനെന്തുവിലയാണുള്ളതു്? ഇതാണു് മരണം ഉന്നയിക്കുന്ന പ്രധാന പ്രശ്നം. ഭാവിജീവിതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ്യത്തിലാണു് മനുഷ്യന്റെ ആശ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു്. കമ്മ്യൂണിസംപോലെയുള്ള നിരീശ്വര ചിന്താഗതികളുടെ ഏററവും വലിയ ബലഹീനത അവസ്ഥ ഭാവിയേക്കുറിച്ചുള്ള യാതൊരാശയും മനുഷ്യനു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണു്. ചുരുങ്ങിയ ജീവിതയാത്രയ്ക്കുശേഷം മനുഷ്യൻ എന്നേക്കുമായി നശിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനികൾ നിത്യജീവനിൽവിശ്വസിക്കുന്നു. പ്രത്യാശാനിർഭരമായ ഒരു ഭാവിയാണു് അവർക്കുള്ളതു്. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഈ പ്രത്യാശ അയഥാർത്ഥവും അന്ധവിശ്വാസപരവുമായി അപഹസിക്കപ്പെടുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഭൂമിയിൽ ലഭിക്കാത്ത സൗഭാഗ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഒരു അയഥാർത്ഥ പ്രതിവിധി ആയിട്ടാണു് ഈ നിരീശ്വരവാദികൾ അതിനെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതു്. ക്രിസ്തീയ പ്രത്യാശയെ അവർ നിഷേധിക്കുന്നപക്ഷം അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു മറ്റെന്തെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യാശ അവർ മനുഷ്യർക്കു നൽകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനി ഓരോ വ്യക്തിക്കും മരണശേഷം നിത്യമായ ഒരു സ്വർഗ്ഗീയ ജീവിതം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ കമ്യൂണിസ്റ്റു് അനിശ്ചിതമായ ഏതോഭാവിയിൽ സമുദായത്തിനു ഈ ലോകത്തിലെ സുഖജീവിതം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. ക്രിസ്തീയപ്രത്യാശ ഉന്മേഷജനകമാണു്. കമ്യൂണിസ്റ്റു് പ്രത്യാശ അതിന്റെ ആദ്യത്തെ ആവേശം ശമിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ശൂന്യമാണു്. ക്രിസ്തീയ പ്രത്യാശ ഓരോ വ്യക്തിക്കുമുള്ളതാണു്. എന്നാൽ കമ്യൂണിസ്റ്റു് പ്രത്യാശ വിദൂരഭാവിയിലുള്ള നമ്മുടെ പിൻഗാമികൾക്കു മാത്രമുള്ളതാണു്. ആദ്യത്തേതു സർവജ്ഞനായ ഒരു ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നുളവാകുന്നു. രണ്ടാമത്തേതു് അന്ധമായ ഏതോ ഒരു ശക്തിയുടെ ഫലം മാത്രമാണു്.

മനുഷ്യൻ സമുദായത്തിന്റെ ഒരു ആയുധം മാത്രമാണെങ്കിൽ സമുദായത്തിനു് അവനെക്കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം നിറവേറിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അവനു യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല. അവൻ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ എന്നുള്ളതാണു കമ്യൂണിസത്തിന്റെ അഭിമതം. മനുഷ്യന്റെ സ്വയംപര്യാപ്തതയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കു് അതായതു്, മനുഷ്യനപ്പുറമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു ജീവിയുമായി—ദൈവവുമായി—അവനു യാതൊരു സംസർഗ്ഗസാദ്ധ്യതയുമില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കു മനുഷ്യനു മരണാനന്തര ജീവിതമുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. കമ്യൂണിസ്റ്റു് മനുഷ്യൻ അമർത്യതയ്ക്കു പ്രാപ്തനല്ല. അതുകൊണ്ടു് അമർത്യതയെ ഒരു സ്വപ്നമായി അവർ എഴുതിത്തള്ളുന്നു. നിരീശ്വര ചിന്താഗതിയുടെ പരാജയസമ്മതമാണു് ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതു്.

ദൈവത്തെ പ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്നു പുറംതള്ളിയാൽ പിന്നെ പ്രഥമസ്ഥാനം മനുഷ്യനാണു്. എന്നാൽ അതോടുകൂടി മനുഷ്യനുള്ള സ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെടുന്നു. മരണാനന്തര ജീവിതത്തിലുള്ള വിശ്വാസം ത്യജിക്കുന്നതോടുകൂടി ഇഹലോകജീവിതം സർവപ്രധാനമായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ അതോടൊപ്പംതന്നെ ഇഹലോകജീവിതത്തിന്റെ മാററു കുറയുന്നു. മനുഷ്യനപ്പുറമായ ഒരു ലക്ഷ്യം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ മാഹാത്മ്യം വർദ്ധിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. അതില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു് കമ്മ്യൂണിസം സമുദായത്തിന്റെ ലൗകിക അഭ്യുദയത്തെ വ്യക്തിജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമാക്കി വച്ചിരിക്കുന്നതു്. മരണം മൂലം വ്യക്തിജീവിതം അവസാനിക്കുന്നു; എന്നാൽ സമുദായം തുടരുന്നു. വ്യക്തികൾ സമുദായത്തിന്റെ "സ്പെയർ പാർട്ട്സ്" (Spare Parts) മാത്രമാണു്.

ഹ്രസ്വമായ യൗവനത്തിന്റെ ഉന്മേഷം നശിക്കുകയും ജീവിതദർശനം മങ്ങുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ജീവിതത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന നിരാശയും തളർച്ചയും ലോകചരിത്രത്തിൽ എവിടെയും പ്രത്യക്ഷമായി കാണുന്ന വ്യസനകരമായ ഒരു കാഴ്ചയാണു്. ദൈവവിശ്വാസവും ഭാവി പ്രത്യാശയുമില്ലാത്ത വ്യക്തികളുടെയും സമുദായങ്ങളുടെയും അനിർവ്വാച്യമായ അനുഭവമാണിതു്. എന്നാൽ ദൈവസംസർഗ്ഗത്തിൽ അനന്തമായ ആനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നവർ ഒരിക്കലും നിരുന്മേഷരായി ഭവിക്കുന്നില്ല. വാർദ്ധക്യത്തിലും അവർ വളർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. ആ വളർച്ച മരണശേഷവും തുടരുന്നു. നിത്യമായ ആ സൗഭാഗ്യജീവിതത്തിന്റെ പ്രതീതി

വി ശ്വ ദീ പം.

കർമ്മകാണ്ഡം

(പുത്തൻകാവു മാത്തൻതരകൻ)

അപരാധിനി

താരങ്ങൾ മാഞ്ഞില്ല, നേരം പുലർന്നില്ല
താരുകളൊന്നും വിടർന്നുമില്ല
പൂങ്കാവനങ്ങളിൽ വണ്ടു മുരണ്ടില്ല
പൂങ്കുയിൽ പാടിത്തുടങ്ങിയില്ല
കാക്കകൾ കാറിയലക്കാൻ മുതിർന്നില്ല
കാഹളം കാലജ്ഞരൂതിയില്ല.
പുഷ്കരപ്പൂമ്പൊയ്ക പുഞ്ചിരി പൂണ്ടില്ല
ദിക്കുകളൊന്നുമുണർന്നുമില്ല
അത്രക്കു മുന്നമാപ്പട്ടണവീഥിയി-
ലിത്രമേലാരവം കേൾപ്പതെന്തേ?
പ്രാന്തസ്ഥശൈലങ്ങൾ പൊട്ടിത്തെറിക്കയോ
പ്രേതാബ്ധി കോപിച്ചിരമ്പുകയോ?
ക്രൂര നരകപ്പിശാചങ്ങളാരെയോ
നേരിട്ടെതിർക്കാൻ വിളിക്കുകയോ
മാമരമെല്ലാമൊടിച്ചു പൊടിച്ചുഗ്ര
മാരുതൻ ചുററിയടിക്കുകയോ
ദുഷ്പ്രവാദങ്ങളും പൊട്ടിച്ചിരികളു-
മാർപ്പുവിളികളും കൂട്ടിയാട്ടും
കൊട്ടും കുരവയുമട്ടഹാസങ്ങളും
കാട്ടാളനൃത്തത്തകർപ്പുകളും
കേട്ടു കേട്ടംബരമണ്ഡലം കൈവിട്ടു
പെട്ടെന്നാ രാത്രി തന്നന്ത്യയാമം
തൈത്തെന്നൽ വീശിത്തെളിച്ച വഴിയിലു-
ടെത്തി കിഴക്കു ദിവാകരനും
കാണായിതപ്പോൾ കലങ്ങി മറിഞ്ഞൊരു
കാട്ടാറു പോലൊരു ഘോഷയാത്ര
കാരണമെന്തെന്നറിയുവാനാവഴി-
യോരത്തിൽ വൃദ്ധന്മാർ വന്നു നിന്നു
ലോലായതാക്ഷിമാരന്തഃപുരം വെടി-
ഞ്ഞാലയ ജാലകത്തിങ്കലെത്തി
കണ്ടവർ കണ്ടവർ കൈകളാൽ കൺ പൊത്തി
കുണ്ഠിതം കൈക്കൊണ്ടു ദൂരെ നീങ്ങി
ക്ഷുത്തെഴുമീനാമൃഗങ്ങൾ മദം പൂണ്ടു
കൂത്താടും കാട്ടിലെക്കേഴപോലെ
നീചപ്പരുന്തിൻെറ കോലാഹലംകൊ
നീടെഴും പ്രേതപ്രദേശം തന്നിൽ
വല്ലാത്ത ചണ്ഡമരുത്തിൻെറ തള്ളേററു
വീണൊരു മാടപ്പിറാവുപോലെ
വിഖ്യാതിവിശ്രുതം ജറുശലേം പട്ടണ—
വീഥിയിലന്നു നിറഞ്ഞു നിന്ന
മർത്ത്യപ്പരിഷതൻ മദ്ധ്യത്തിലന്നൊരു
മാന്തളിർ മെയ്യാൽപ്പതിച്ചുപോയി.
തന്നുടെ നമ്രമാം വക്ത്രച്ചെന്താരിനെ-
ത്തന്നിരുൾപ്പൂഞ്ചുരുൾക്കുന്തളത്താൽ
ഹന്ത! മാസ്സുവാനന്തികത്തെത്തിയ
ശാന്തസമീരനിൽബ്ഭക്തിപൂണ്ടും
വല്ലാതുലഞ്ഞുലഞ്ഞങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും
കല്ലോലം തല്ലുന്ന കഞ്ചുകത്തെ
കാലടി കൈവിട്ടു മാറാതെ, തന്നിടം
കയ്യാലൊതുക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടും
വാമേതരായത പാണിയാൽ, വക്ഷോജ-
ഹേമകുംഭങ്ങൾ മറച്ചുകൊണ്ടും
തൊട്ടടുത്തുടെ നടക്കും പുരുഷരെ—
ത്തൊട്ടിടാതേററവും ചൂളിക്കൊണ്ടും
കണ്ണീരൊഴുക്കിപ്പെരുവഴിതന്നിലെ
മണ്ണു നനച്ചു മകം തുടിച്ചും
കോമളരൂപിണിയാമവളാർദ്രമാം
ഹേമന്തചന്ദ്രികയെന്നപോലെ
മുന്നോട്ടു പോകുവതേതൊരു ബന്ധന—
മന്ദിരംപൂകി മറഞ്ഞിടാനോ?
ഓരോ നിമേഷവും ക്ഷുദ്രമഹാജന
വാരിധിപാരം കവിഞ്ഞുയർന്ന
നീചപ്രഭാഷണ ഭംഗരണധ്വനി
നീണ്ടുനീണ്ടെങ്ങും പ്രതിധ്വനിച്ചു.
ഇത്രമേലീർഷ്യപൂണ്ടീ മനോമോഹന-
ഗാത്രിയാമേണത്തരുണിയാളെ
രഥ്യയിലാക്കി വലിച്ചിഴച്ചിങ്ങനെ
പത്തുനൂറായിരമാളു കൂടി
കൂട്ടിക്കൊണ്ടെങ്ങോട്ടു പോകുന്നു? നിർദ്ദയം
വെട്ടിക്കുരുതി കഴിപ്പതിന്നോ?

ഇഹലോകജീവിതത്തെ പ്രതീക്ഷയും പ്രത്യാശയും കൊണ്ടു നിറയ്ക്കുന്നു. നിത്യ ജീവൻെറ വെളിച്ചത്തിൽ മരണം ഒരു നിസ്സാര സംഭവമാണു്. യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസത്താൽ ദൈവത്തെ കണ്ടെത്തുന്നവരുടെ സന്തോഷവും സമാധാനവും പ്രത്യാശയും അനുഭവിച്ചറിയേണ്ടതാണു്. അതു് ഒരു വാദപ്രതിവാദവിഷയമല്ല; ഒരനുഭവ യാഥാർത്ഥ്യമാണു്. ഇഹലോകജീവിതം നിത്യമായ ഒരു ജീവിതത്തിൻെറ ആരംഭവും ഒരുക്കവും ആയതുകൊണ്ടാണു് അതു പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നതു്. നിത്യമായ മൂല്യങ്ങളെ ലക്ഷ്യമാക്കി വേണം ഈ നശ്വരലോകത്തിലെ ജീവിതം നാം ക്രമീകരിക്കുവാൻ. ഈ ലോകം കടന്നുപോകുന്ന ഒന്നായതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ പ്രധാന ചിന്ത പരലോകത്തെക്കുറിച്ചായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടു് ലൗകിക കാര്യങ്ങളിൽ അശ്രദ്ധ ഉണ്ടാകണമെന്നില്ല; പ്രത്യുത ഈ ലോകത്തിൽ ലഭിക്കുന്ന എല്ലാ അവസരങ്ങളെയും ചുമതലകളെയും നാം കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയോടു കൂടി നേരിടുകയായിരിക്കും ചെയ്യുന്നതു്. നമ്മുടെ കർത്താവു തൻെറ മനുഷ്യാവതാരം മൂലം വിശുദ്ധീകരിച്ച ഈ ലോകവും അതിലുള്ളതെല്ലാം തന്നെയും പാവനമാണു്. തൻെറ പാവനമായ ഉദ്ദേശപ്രാപ്തിക്കുള്ള ഉപാധികളായി അവയെ എല്ലാം ഉപയോഗിക്കുകയാണു നമ്മുടെ കർത്തവ്യം. നാം ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നെങ്കിലും നാം ലോകത്തിനുള്ളവരല്ല. നമ്മുടെ പൗരത്വം സ്വർഗ്ഗത്തിലാണു്. അതാണു നമ്മുടെ ആശാകേന്ദ്രം.

വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

തിങ്കൾ. 1. ശമു. 30:

ദൈവത്തിന്റെ അത്ഭുതകരമായപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ആഴവും വിശാലതയും ആരറിഞ്ഞു. ദാവീദു ഫെലിസ്ത്യരോടുകൂടെ യുദ്ധം ചെയ്യുവാൻ നിർബന്ധിതനായിരുന്നു എങ്കിൽ തന്റെ യജമാനനായ ശൗലിനോടു യുദ്ധംചെയ്യേണ്ടിവരുമായിരുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല തന്റെയും സഹപ്രവർത്തകരുടെയും പുത്രകളത്രാദികൾ അമാലേക്യരുടെഅടിമകളായിത്തീരുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഫെലിസ്ത്യരുടെ എതിർപ്പ് ഈ രണ്ടു അപകടത്തിൽനിന്നും അവനെ രക്ഷിച്ചു. വരുവാനിരിക്കുന്ന അപകടങ്ങൾ തരണംചെയ്യത്തക്ക ശക്തിയും പിൻതുണയും നൽകുന്ന ദൈവത്തിന്റെ കരുണാസമന്വിതമുള്ള നിയന്ത്രണത്തിനു നാം നമ്മെത്തന്നെ വിധേയമാക്കുന്നതു എത്രയധികം ബുദ്ധിയായിരിക്കും.

പല മാസങ്ങളായി ദൈവേഷ്ടം ആരായുന്നതിൽ വിമുഖനായിരുന്ന ദാവീദു അമാലേക്യ സൈന്യത്തെ പിൻതുടരണമോ എന്ന കാര്യത്തിൽ ദൈവേഷ്ടം ആരാഞ്ഞുകാണുന്നു. ആ വിധമുള്ള ദാവീദിന്റെ ശ്രമം അവന്റെ പരിപൂർണ്ണവിജയത്തിൽ പര്യവസാനിച്ചു. ദാവീദു സംശയത്തിന്റെയുംനിരാശയുടെയും കോട്ടകളെ തകർത്ത്; അനുസരണത്തിലേക്കും പ്രത്യാശയിലേക്കും നീതനായി. ദാവീദിന്റെ അനുഭവങ്ങളിൽക്കൂടെ കടന്നുപോകുന്നവർ നമ്മിൽ പലരുണ്ടായിരിക്കാം. അവർ ദാവീദിന്റെ അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നു ശക്തിയും ധൈര്യവും പ്രാപിക്കട്ടെ.

ചൊവ്വാ. 2 ശമു. 1:

ശൗലിന്റെയും യോനാഥാന്റെയും ചരമം ദാവീദിന്റെ ഭാവി സുരക്ഷിതമാകുന്നതിന് എല്ലാ പ്രകാരത്തിലും സഹായകമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ ചിന്തകളൊന്നും ദാവീദിനെ സ്പർശിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. നേരെ മറിച്ചു ശൗലിനെ വധിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞുതന്നെ സമീപിച്ച അമാലേക്യനെ വധിക്കുകയും ശൗലിനെയും യോനാഥാനെയുംപ്രതി വിലപിച്ചു സന്ധ്യവരെ ഉപവസിക്കുകയും ചെയ്തതായി നാം വായിക്കുന്നു. ശൗലിന്റെ കരങ്ങൾ തനിക്കെതിരായി ഉയർത്തപ്പെട്ടിരുന്നു എന്ന വസ്തുത പോലും ദാവീദു വിസ്മരിച്ചിരിക്കുന്നു. ശൗലിൽ ദൃശ്യമായിരുന്ന വിശിഷ്ട ഗുണങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഈ അവസരത്തിൽ ദാവീദിന്റെ ചിന്താവിഷയങ്ങൾ. അതുപോലെ തന്നെ ശൗലിന്റെയും യോനാഥാന്റെയും മൃതശരീരങ്ങൾ സംസ്കരിച്ച യാബേശ് നിവാസികളോട് അദ്ദേഹംകൃതജ്ഞത പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ഈ കാര്യം ചെയ്തിരിക്കകൊണ്ട് ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു നന്മ ചെയ്യും എന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. (2 ശമു.2: 6) ഈ കാര്യത്തിലെല്ലാം ദാവീദു എത്ര വലിയ മഹാമനസ്കതയാണു പ്രദർശിപ്പിച്ചുകാണുന്നത്. സ്വാർത്ഥതയോ സ്വയ താൽപ്പര്യങ്ങളോ അദ്ദേഹത്തെ സ്പർശിക്കുകപോലും ചെയ്തില്ല. സ്വയത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു അന്യർക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുവാൻ പഠിച്ചവർക്കേ അതു സാധ്യമാകുകയുള്ളു.

ബുധൻ. 2. ശമു: 2.

ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ദാവീദിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമായി തെളിഞ്ഞുകാണ്മാനുണ്ട്. അതു തന്റെ സർവ്വപ്രതീക്ഷയും ദൈവത്തിൽ സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ ഇഷ്ടമറിവാനുള്ള കാത്തിരിപ്പായിരുന്നു. സിംഹാസനം തനിക്കു നൽകേണ്ടതു ദൈവമായിരുന്നു. അതു മൂലം ദൈവത്തിന്റെ പ്രേരണ കൂടാതെ അധികാരം തന്നിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുവാനോ സിംഹാസനം കരസ്ഥമാക്കുവാനോ അദ്ദേഹം ഒന്നും പ്രവർത്തിച്ചുകാണുന്നില്ല. ഉടനടി പ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കേണ്ടതു പല കാരണവശാൽ ആവശ്യമായിരുന്നിരിക്കാമെങ്കിലും അതിനൊന്നിനും അദ്ദേഹം മുതിരാതെ ദൈവേഷ്ടമാരാഞ്ഞിട്ട് ഹെബ്രോനിൽ പോയി താമസിക്കുക മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. ഹെബ്രോനിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്തു യഹൂദജനം തന്നെ രാജാവായി അഭിഷേകം ചെയ്യുവോളം ശാന്തമായി അദ്ദേഹം കാത്തിരുന്നു. തന്റെ പിതൃഭവനത്തിൽ വച്ചു ശമൂവേൽ തന്നെ ഒരു പ്രാവശ്യം അഭിഷേകം ചെയ്തതായിരുന്നു. രണ്ടാമത്തെ ഈ അഭിഷേകത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ നാം ഒരു കാര്യം ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ജീവിത യോധനത്തിൽ ഓരോ പുതിയ ഘട്ടത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുമ്പോഴൊക്കെയും തത്തുല്യമായ അഭിഷേകവും സമർപ്പണവും നമുക്കും ആവശ്യമാണ്. അതിനായി നിർദ്ദിഷ്ടമായ മാർഗ്ഗങ്ങളും നമുക്കുണ്ട്. എന്നാൽ അവ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്ന ആളുകൾ ഇന്ന് എത്ര വിരളമായിരിക്കുന്നു.

വ്യാഴം. 2. ശമു: 3—4.

ദാവീദ് ഹെബ്രോനിൽ ഏഴു വർഷത്തിലധികം രാജാവായിരുന്നു എന്നാണു നാമറിയുന്നത്. ആ കാലത്തു തന്റെ ഭാര്യയും ശൗലിന്റെ പുത്രിയുമായ മീഖളിനെ തിരികെ ലഭിക്കുന്നതിൽ ദാവീദു പ്രദർശിപ്പിച്ച നിർബന്ധം ഒഴിച്ചാൽ മറെറല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ഏതാണ്ടു ശാന്തമായ ഒരു നയമാണു ദാവീദു സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്. നീചമായ പ്രവൃത്തികളെ അദ്ദേഹം മൗനം മൂലം നീരീകരിക്കുന്നതിന് ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം തുനിഞ്ഞുകാണുന്നില്ല. അബ്നേരിന്റെയും, ശൗലിന്റെ പുത്രനായ ഈശ്—ബോശെത്തിന്റെയും വധത്തിൽ ദാവീദ് അനുവർത്തിച്ച നയം കാണുക. ഈ കാര്യത്തിലൊക്കെയും എത്ര നിഷ്കളങ്കമായി ദാവീദു പ്രവർത്തിച്ചു. പതിനെട്ടാം സങ്കീർത്തനം ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു. തന്റെ ദാസനെ രക്ഷിക്കുവാൻ ഇറങ്ങിവരുന്ന യഹോവയുടെ പ്രതാപവർണ്ണന മനോഹരമെന്നല്ലാതെ എന്താണു പറയുക. എന്നാൽ അവയിലെല്ലാം സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണനായ ദൈവം തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളോട് അർദ്രതാപൂർവ്വം വർത്തിക്കുന്നതിനെ ആസ്വദിക്കുവാൻ ആ മധുരഗായകനു കഴിയുന്നുണ്ട്. “നിന്റെ രക്ഷ എന്ന പരിച നീ എനിക്കു തന്നിരിക്കുന്നു. നിന്റെ വലങ്കൈ എന്നെ താങ്ങി. നിന്റെ സൗമ്യത എന്നെ വലിയവനാക്കിയിരിക്കുന്നു” എന്നാണ് അദ്ദേഹം എഴുതിയിരിക്കുന്നത്.

വെള്ളി. 2 ശമു. 5.

ദാവീദിനെ രാജാവായി അഭിഷേകം ചെയ്യുവാൻ കൂടിയ ജനങ്ങളുടെ പേരുകൾ ദിനവൃത്താന്തത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇസ്രായേൽ ജനമെല്ലാം ദാവീദിന്റെ കൊടിക്കീഴിൽ സംഘടിതമാകുന്നത് ഫെലിസ്ത്യരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അപകടകാരണമായിരുന്നു. ഹെബ്രോനിൽ ഒരു നിസ്സാരനെപ്പോലെ വാഴുന്നതും ഇസ്രായേൽ ജനമൊക്കെയുടെയും അധിപത്യമുള്ള ഒരു രാജാവിന്റെ വാഴ്ചയും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടല്ലൊ. ഏതായാലും ഫെലിസ്തസൈന്യത്തിൻ മുമ്പാകെ പലായനം ചെയ്തു. അദുല്ലാം ദുർഗ്ഗത്തിൽ രക്ഷനേടുവാൻ ദാവീദും അനുചരന്മാരും നിർബന്ധിതരായി. അപ്രതീക്ഷിതമായ ഈവിധ പരാജയങ്ങൾ നമുക്കെല്ലാം ചിലപ്പോഴുണ്ടാകാറുണ്ട്. ലോകത്തിലുള്ള നമ്മുടെ ആശ്രയം ഭഞ്ജിക്കുന്നതിന് അതാവശ്യമത്രെ. മനുഷ്യൻ

എക്യുമിനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനവും നമ്മുടെ സഭയും

(റവ. ഡോക്ടർ കെ. സി. യോസഫ് എം. എ.)

എക്യുമിനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനത്തെപ്പററി നമ്മുടെ യുവജനങ്ങൾ പഠിക്കുകയും ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമാണല്ലോ ഇതു്. നമ്മുടെ സഭ ഒരംഗമെന്ന നിലയിൽ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തോട് ഔദ്യോഗികമായ ബന്ധം പുലർത്തുന്നതിനും പുറമെ കേന്ദ്രകമ്മററിയിൽ നമുക്കു പ്രാതിനിധ്യവും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. നാം ഇതുമായി ബന്ധത്തിലിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും വളരെ കുറച്ചാളുകൾക്കു മാത്രമേ ഈ പ്രസ്ഥാനവുമായി കൂടുതൽ അടുത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചിട്ടുള്ളു. ഈ പ്രസ്ഥാനം എന്താണെന്നു ബുദ്ധിപൂർവ്വം നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു് അനിവാര്യമായിരിക്കുന്നു! എക്യുമിനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനം പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരുടെ സംഘടനയാണെന്നു റോമൻകത്തോലിക്കരും, റീത്തുകാരും പറയാറുണ്ട്. കത്തോലിക്കരുടെ ഈ വിമർശനം അടിസ്ഥാനരഹിതവും അപവാദസമ്മിശ്രവുമാണ്. ഓർത്തഡോക്സു സഭകളും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിലെ അംഗങ്ങളാണ്. 1937-ൽ നടന്ന എഡിൻബറോ സമ്മേളനത്തിൽ പ! കാതോലിക്കാബാവാ തിരുമേനി സംബന്ധിച്ചതു് ഇത്തരുണത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്. കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസ് സിംഹാസനത്തിൽ വാണരുളുന്ന ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളുടെ അകമാനപാത്രിയർക്കീസുബാവാ തിരുമേനി ഔദ്യോഗിക കല്പന മൂലം എക്യുമിനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനത്തെ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികവും, വേദശാസ്ത്രപരവുമായ വശം എന്താണെന്നു നോക്കുമ്പോൾ വി: യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം 17 : 6-23 വരെ വാക്യങ്ങൾ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കുന്നു.

"നീ എന്നെ അയച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ലോകം വിശ്വസിപ്പാൻ അവർ എല്ലാവരും ഒന്നാകേണ്ടതിന്നു്, പിതാവേ നീ എന്നിലും ഞാൻ നിന്നിലും ആകുന്നതുപോലെ അവരും നമ്മിൽ ആകേണ്ടതിന്നു തന്നെ. നീ എനിക്കു തന്നിട്ടുള്ള മഹത്വം ഞാൻ അവർക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു; നീ എന്നെ അയച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും നീ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ അവരെയും സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നും ലോകം അറിവാൻ, നാം ഒന്നായിരിക്കുന്നതുപോലെ അവരും ഒന്നാകേണ്ടതിന്നു് ഞാൻ അവരിലും നീ എന്നിലുമായി അവർ ഐക്യത്തിൽ തികഞ്ഞവരായിരിക്കേണ്ടതിന്നു തന്നെ." വി: ത്രിത്വത്തിലെ യോജിപ്പുപോലെ നാം ഐക്യത്തിൽ അമരുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ലോകം വിശ്വസിക്കണം എന്നതാണു് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. അതിനാൽ പ. സഭയ്ക്കു് അദൃശ്യമായ ഏകത്വം മാത്രം പോരാ, ദൃശ്യമായിത്തന്നെ ഐക്യം വേണം. അതിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനമാണ് എക്യുമിനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനം.

നാലാം നൂററാണ്ടു മുതൽ സഭയിൽ വിശ്വാസവിപരീതങ്ങൾ ഉണ്ടാകുകയും സഭ വിഭജിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ 18-ാംനൂററാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടി അക്രൈസ്തവരോടു സുവിശേഷം അറിയിക്കുക എന്ന പുതിയ ആഹ്വാനം പാശ്ചാത്യസഭകൾ ശ്രമിച്ചു. മിഷ്യനറി പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടവർ സഭാവിഭാഗങ്ങളുടെ ഐകമത്യരാഹിത്യത്തിൽ ദുഃഖിക്കുകയും പ്രയാസങ്ങൾ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തുതുടങ്ങി. മിഷ്യനറി പ്രവർത്തനപുരോഗതിയോടുകൂടി വേദപുസ്തക വിവർത്തനം അവശ്യം ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. ഓരോ വിഭാഗക്കാർക്കു പ്രത്യേകം ഇതു ചെയ്യുവാൻ കഴിയാതെവന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് അൻഡ് വിദേശ വേദപുസ്തക സമൂഹം പല സഭകളെ ഇക്കാര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കൂട്ടിവരുത്തി. ഇതാണ് ആധുനിക എക്യുമിനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ തുടക്കം. ഓർത്തഡോക്സു സഭകൾക്കു വിദേശ മിഷ്യനറി പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ താല്പര്യമില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അക്കാലത്തു് അവ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. വിദ്യാർത്ഥിപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഉണ്ടായതോടുകൂടി യുവജനങ്ങൾ സഭയുടെ വിയോജിപ്പിനെപ്പററിയും കൂലങ്കഷമായി ചിന്തിച്ചുതുടങ്ങി. വൈദിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവർ ചിന്തിച്ചതിൻ ഫലമായി സ്റ്റുഡൻറ് ക്രിസ്ത്യൻ മൂവ്മെൻറ് എന്ന സംഘടന ജനിച്ചു. അതിനെത്തുടർന്നു് അഖിലലോക ക്രൈസ്തവ വിദ്യാർത്ഥിഫെഡറേഷൻ ഉണ്ടായി. ഇതാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ പടി. വൈ. എം. സി. ഏ., വൈ. ഡബ്ളിയു. സി. ഏ. എന്നീ സംഘടനകൾ സഭയുടെ സാമൂഹ്യവശത്തിനു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു. യുവജനങ്ങൾ വേദശാസ്ത്രപരമായ ചോദ്യങ്ങളുമായി മുന്നോട്ടു വന്നു് ഓർത്തഡോക്സു സഭകളും ഒന്നിച്ചുകൂടി ആലോചനകൾ നടത്തി. അഖിലലോക മിഷ്യനറിസമ്മേളനങ്ങൾ ഉണ്ടായി. ജോൺ ആർമോട്ടു് എന്ന മഹാന്റെ ശ്രമത്താൽ 1910-ൽ എഡിൻബറോയിൽവച്ചു് ഒരു അഖിലലോക മിഷ്യനറിസമ്മേളനം കൂടുകയുണ്ടായി. അടുത്ത കോൺഫറൻസു നടത്തുന്നതിനു തുടർന്നു പ്രവർത്തനം ചെയ്യുന്ന ഒരു സംഘടന ഉണ്ടാകണമെന്നു് ഈ സമ്മേളനം തീരുമാനം ചെയ്തു.

1910-ലെ കോൺഫറൻസിന്റെ അനന്തരഫലമായി International

പലപ്പോഴും അവന്റെ കോട്ടകൾ നിർമ്മിക്കുന്നതു ലോകത്തിലാണ്. അതിന്റെ അസ്ഥിരത ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടല്ലാതെ ദൈവത്തിൽ സ്ഥിരമായി ശരണപ്പെടുവാൻ നാം പഠിക്കുന്നതല്ല. ഏകാന്തത, പരീക്ഷ, നിസ്സഹായത ഇവയൊക്കെയും ദിവ്യസ്വഭാവം നമ്മിൽ അലിഞ്ഞുചേരുന്നതിനുതകുന്ന ദൈവികമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ചിലതു മാത്രമാണ്. അതു് ആത്മീകജീവിതനിയമം എന്നു പറഞ്ഞാലും തെററില്ല.

ശനി. 2 ശമു. 21: 15—22.

ദാവീദിന്റെ അനുചരന്മാരിൽ ചിലർ ചെയ്ത വീരകൃത്യങ്ങളാണ് ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഏതാണ്ടു ബാലനായിരിക്കുന്ന കാലത്തു് ഇസ്രായേൽജനത്തെ മുഴുവൻ ഭയപ്പെടുത്തിയ മല്ലനായ ഗോലിയാത്തിനെ ഏകനായി നേരിട്ടു വധിച്ച ദാവീദിന്റെ അനുചരന്മാർ ഈവിധം വീരപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ നാം ഒരു കാര്യം സ്മരിക്കണം. ഒരു വീരനേ, വീരന്മാരെ എഴുന്നേല്പിക്കാൻ സാധിക്കൂ. ഒരു പരിശുദ്ധനു മാത്രമേ മററുള്ളവരെ പരിശുദ്ധന്മാരാക്കുവാൻ കഴിയൂ. മഹാന്മാരുടെ ജീവിതം അന്യന്മാരുടെ ജീവിതത്തിൽ ദീപം കൊളുത്തുകയും പ്രചോദനം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. യേശുതമ്പുരാന്റെ ശിഷ്യന്മാരായിരുന്നവർ അപ്പോസ്തലന്മാരും, രക്തസാക്ഷികളും, തന്നെപ്രതി ലോകത്തിന്റെ അററത്തോളം സുവിശേഷദീപവുമായി പോകുന്നതിനു മതിയായവരും ആയിത്തീർന്നതിനു പ്രധാന കാരണം നാമവിടെ കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതം ഏതു പ്രകാരത്തിലാണ് നമ്മോടു സമ്പർക്കത്തിൽ വരുന്നവർക്കു പ്രചോദനവും ഉത്തേജനവും നൽകുന്നതു്.

Missionary Council, Universal Christian Council For Life and Work. The Movement on Faith and Order എന്നീ മൂന്നു സംഘടനകൾ രൂപംപ്രാപിച്ചു. മേൽ പറയപ്പെട്ടതിൽ രണ്ടാമത്തെ സംഘടന സാമൂഹ്യവും, പ്രായോഗികവുമായ പദ്ധതികൾ ആവിഷ്കരിച്ചു നടപ്പിലാക്കുന്നതിനു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നു. നാം നമ്മുടെ പുരാതനവും, സുനിർമ്മലവുമായ വിശ്വാസത്തിനു കൂടുതൽ സ്ഥാനം കൊടുക്കുന്നതിനാൽ നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം "വിശ്വാസവും പട്ടത്വവും" വളരെ ഗൗരവമുള്ള വിഷയങ്ങളാണ്. ഞാൻ ശരീരംകൊണ്ടു ദൂരസ്ഥനെങ്കിലും ആത്മാവുകൊണ്ടു നിങ്ങളോടു കൂടെയുള്ളവനായി നിങ്ങളുടെ ക്രമവും ക്രിസ്തുവിൽ നിങ്ങൾക്കുള്ള വിശ്വാസത്തിന്റെ സ്ഥിരതയും കണ്ടു സന്തോഷിക്കുന്നു" എന്നു പരിശുദ്ധ പൌലൂസ് കൊലൊസ്യർക്കു എഴുതിയിരിക്കുന്നു. നാം എന്താണു വിശ്വസിക്കുന്നതു്? Order എന്നു പറഞ്ഞാൽ പട്ടത്വം മാത്രമല്ല എന്നു മനസ്സിലാക്കണം. പട്ടത്വം ഓർഡറിന്റെ ഒരു വിഭാഗം മാത്രമാണ്. സഭയുടെയും, സാധാരണക്കാരന്റെയും ജീവിതത്തിൽ ക്രമം അവശ്യമാണ്. അതു ക്രൈസ്തവരുടെ പ്രത്യേകതയുമാണ്. നമ്മുടെ സഭയിൽ മേൽപ്പട്ടക്കാർ, പട്ടക്കാർ, ശെമ്മാശന്മാർ, അത്മായക്കാർ എന്നു നാലു ക്രമം ഉണ്ടു്. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരിൽ ചിലവിഭാഗങ്ങൾ എപ്പിസ്കോപ്പസിയെയും, റോമൻകത്തോലിക്കർ അത്മായക്കാരെയും 'ക്രമ'ത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താതെ മുമ്പോട്ടു പോകുന്നു. എന്നാൽ നമ്മൾ എല്ലാ ക്രമങ്ങളെയും സഭാക്രമത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി സഭയുടെ കെട്ടുപണിയെ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നു. 1937-ൽ ഓക്സ്ഫോർഡിൽ വച്ചു് "Life and Work" സമ്മേളനവും, എഡിൻബറോയിൽവച്ചു് "വിശ്വാസവും പട്ടത്വവും" എന്ന സമ്മേളനവും കൂടി. അന്നത്തെ നിശ്ചയങ്ങളുടെ ഫലമായി ഈ രണ്ടു പ്രസ്ഥാനങ്ങളും ചേർന്നു അഖിലലോക സഭാകൌൺസിൽ ആംസ്റ്റർഡാമിൽവച്ചു രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടു.

കാതോലികം എന്ന വാക്കു് റോമൻകത്തോലിക്കരുടെ പ്രത്യേക സ്വത്താണെന്നു പൊതുജനങ്ങൾ തെറ്റിദ്ധരിച്ചതുകൊണ്ടു ആ അർത്ഥം ഉള്ളതും എന്നാൽ തെറ്റിദ്ധാരണയ്ക്കു് ഇടംകൊടുക്കാത്തതുമായ ഒരു വാക്കായിട്ടാണു ഗ്രീക്കുഭാഷയിലെ എക്യൂമെനിക്കൽ എന്ന പദം ഈ പ്രസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചതു്. നമ്മുടെ കുറവുകളെപ്പറ്റി താഴ്മയോടു ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടും, പുതിയ സത്യങ്ങൾ പഠിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടും നാം ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ സഹകരിച്ചാൽ ദൈവം നമ്മെ ശരിയായ വഴിയിൽ നയിക്കുന്നതിനു മതിയായവനാണ്. നമുക്കു ഭയം ആവശ്യമില്ല. ദൈവവും സത്യവും ആകുന്നു നമ്മുടെ ബലം. (ഈ വർഷത്തെ വിദ്യാർത്ഥികോൺഫറൻസിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗം. Notes By K. V. Mammen)

തടാകമാശ്രമത്തിന്റെ വെല്ലുവിളി

(ബിഷപ്പ് എച്ച്. പെക്കൻഹാം വാൽഷ്)

വിശ്വവിഖ്യാതനായ കാർഡിനൽ ന്യൂമാന്റെ കാലത്തു് ആംഗ്ലിക്കൻ സഭ അധഃപതിച്ചു. ധനവാന്മാർ അധികാരം കൈക്കലാക്കി ദരിദ്രന്മാരെ പീഡിപ്പിച്ചു. സഭയും പുരോഹിതന്മാരും പാവപ്പെട്ടവരെ അവജ്ഞയോടുകൂടിയാണു വീക്ഷിച്ചതു്. നവീകരണ ചിന്താഗതിയുടെ വളർച്ചയും കാതോലിക വിശ്വാസത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അനാസ്ഥയും ആ കാലത്തെ ഒരു പ്രത്യേകതയായിരുന്നു. രാഷ്ട്രം സഭയെ ഭരിക്കുകയും സഭാനേതാക്കന്മാർ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകരുടെ അനുയായികളായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഈ വിഷമഘട്ടത്തെയാണു ന്യൂമാനു അഭിമുഖീകരിച്ചു പ്രതിവിധി ഉണ്ടാക്കേണ്ടിയിരുന്നതു്. പത്തുപതിനഞ്ചു കൊല്ലത്തെ അനുസ്യൂതമായ പ്രവർത്തനം മൂലം സഭാന്തരീക്ഷത്തെ അടിമുടി പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനു ന്യൂമാനു സാധിച്ചു.

മലങ്കരസഭയ്ക്കു കാതോലികമായി വിശ്വാസം ഉണ്ടു്. നിങ്ങളുടെ തക്സായും, വി: കുർബാനയും, പഴയതും പുതിയതുമായ പള്ളികളും പട്ടക്കാരും, മേല്പട്ടക്കാരും യോഗ്യത നിറഞ്ഞവരും, കാര്യക്ഷമതയുള്ളവരുമാണ്. ഇതിൽ കൂടുതൽ എന്താണ് ഉണ്ടാകേണ്ടതു്. ഇങ്ങനെ പുരോഗമിച്ച ഒരു സഭയ്ക്കു് എവിടെ നിന്നാണു വെല്ലുവിളി വരേണ്ടതു്? സഭയുടെ കുറവുകളെയും കുഴപ്പങ്ങളെയും ഇവിടെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. അഭികാമ്യവും, ആദരണീയവുമായ വിശ്വാസവും, ശുശ്രൂഷക്രമവും ഉള്ള നിങ്ങൾ അതു പുറത്തു വ്യാപിപ്പിക്കുന്നില്ല. തന്നിമിത്തം ഓക്സ്ഫോർഡു മൂവ്മെന്റു നിങ്ങളുടെ സഭയുടെ ക്രിസ്തീയ ജീവിത സാക്ഷ്യത്തിനുള്ള വെല്ലുവിളിയാണ്. സുവിശേഷം അറിയാതെയിരിക്കുന്നവർക്കു് അതു കൊടുക്കുക എന്നതാണു നിങ്ങളോടു പ്രത്യേകമായി പറയാനുള്ളതു്. കർത്താവിന്റെ ശിഷ്യന്മാരെല്ലാവരും സുവിശേഷകരായിരുന്നതുപോലെ ഓരോ ക്രൈസ്തവനും മിഷ്യനറി ആയിത്തീരണം. നിങ്ങൾ അയയ്ക്കപ്പെട്ട ജാതിയായി പുറത്തോട്ടു പോകണം. പാശ്ചാത്യർ വരേണ്ട ആവശ്യമില്ലാതെയാക്കേണ്ടിയിരുന്നതു നിങ്ങളുടെ കർത്തവ്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിനെ നിങ്ങൾ അഗണ്യമായി തള്ളിയപ്പോൾ കർത്താവിന്റെ ആത്മനിറവുള്ള പാശ്ചാത്യമിഷ്യനറിമാർ ഭാരതത്തിൽ വരേണ്ടിവന്നു. ലൗകികകാര്യസാദ്ധ്യത്തിനും ഇമ്പങ്ങൾക്കും വേണ്ടി നിങ്ങൾ ഏഷ്യയിലും, ആഫ്റിക്കയിലും, അമേരിക്കയിലുമെന്നു മാത്രമല്ല അറിയപ്പെട്ട ലോകമാകെ സഞ്ചരിക്കുന്നു. എന്നാൽ കർത്താവിന്റെ ദൂതും പേറി നിങ്ങളിലൊരുവനും സഹ്യാദ്രിസാനുവിൽ പോലുമെത്തിയില്ല. കോയമ്പത്തൂരുള്ള തടാകമാശ്രമമാണു നിങ്ങളുടെ സഭ വകയായി വെളിക്കുള്ള പ്രഥമ മിഷ്യനറികേന്ദ്രം.

ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേകമായ നടത്തിപ്പു മൂലമാണു് ഈ ആശ്രമം ആരംഭിക്കുന്നതിനു സംഗതിയായതു്. 24 വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു് ആലുവാ കോളജിലെ ഒരു സംഘം വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് ഒരാശ്രമജീവിതകൗതുകം പ്രാർത്ഥനമൂലം സംജാതമായി. എന്താണു് അനന്തരകരണീയം എന്നു അറിയാൻ പാടില്ലാതെ അവർ വ്യസനിച്ചു. അന്നു ഞാൻ ആംഗ്ലേയസഭയിലെ പട്ടക്കാരെ പരിശീലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കൽക്കട്ടായിലെ തീയോളജിക്കോളജിലെ പ്രിൻസിപ്പൽ ആയിരുന്നു. ഒന്നാംലോകമഹായുദ്ധാനന്തരമുണ്ടായ സാമ്പത്തിക അധഃപതനംമൂലം കോളജിൽ എന്നും അനുവദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സ്കോളർഷിപ്പുപോലും വാങ്ങി പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു പല വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും കഴിഞ്ഞില്ല. ഈ വിവരം കാണിച്ചു് മലങ്കര സുറിയാനി സഭയിലേയും, മാർത്തോമ്മാസഭയിലേയും മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാർക്കു് ഞാൻ എഴുതി. മലങ്കര സഭയിൽനിന്നും അഞ്ചുപേർ കൽക്കട്ടായിൽ പഠിക്കുവാൻ വന്നു. അവർ ആലുവാ കോളജിലെ പ്രാർത്ഥനാസംഘത്തിൽപെട്ടവരായിരുന്നു. തിയോളജിപരമായ ത്രിവത്സരകോഴ്സ

Licence No. 498 Dated 20-8-1946 Reg. M. 5286

THE CHURCH WEEKLY

പൂർത്തിയാക്കിയശേഷം എന്തെങ്കിലും ജോലികൾ നോക്കി പണം സമ്പാദിച്ചു ഒരാശ്രമം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു അവർ വിചാരിച്ചു. അതു് സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും നിങ്ങളുടെ ബിഷോപ്പന്മാരുടെ അനുവാദം ലഭിക്കുന്നപക്ഷം എന്റെ സ്വകാര്യസ്വത്തു വിട്ടുതന്നു നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഒരാശ്രമം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു ഞാൻ തയ്യാറാണ് എന്നവർക്കെഴുതി. എനിയ്ക്കു അവർ അനുകൂലമായ മറുപടി തന്നു. ഞങ്ങൾ തടാകം തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും സ്ഥലം വാങ്ങുകയും ചെയ്തു. അവിടെയടുത്തുകാട്ടുവർഗ്ഗക്കാർ അധികമായി നിവസിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നതിനാലാണ് അതുവാങ്ങുന്നതിനു കൂടുതൽ ഉത്സാഹം തോന്നിയതു്. എന്റെ പ്രോവിഡന്റുഫണ്ടും പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥികളിൽനിന്നുണ്ടായ സഹായസഹകരണങ്ങളും ആശ്രമസ്ഥാപനത്തിനു ഇടവരുത്തി. ലളിതജീവിതം നയിക്കുന്നതിനുള്ള ഈ ആശ്രമമാണ് നിങ്ങളുടെ സഭയുടെ ഒന്നാമത്തെ മിഷ്യനറി കേന്ദ്രം. ആരാധനകൾ പ്രത്യേകിച്ചും പ്രാർത്ഥന ഒന്നിച്ചും ഞങ്ങൾ നടത്തി. ആശ്രമത്തിൽ വരുന്നവർക്ക് ചില പ്രത്യേക വ്യവസ്ഥകളെ മാനിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആശ്രമാംഗങ്ങൾക്ക് സ്വകാര്യസ്വത്തു പാടില്ല. ആഹാരത്തിനും യാത്രയ്ക്കുമുള്ള പണം അവിടെ കൊടുക്കുന്നു. ഈ തടാകമാശ്രമത്തിന്റെ വെല്ലുവിളിയാണ് നിങ്ങളുടെ ശ്രവണേന്ദ്രിയത്തിൽ തട്ടുന്നതു്.

അനേകം മിഷ്യനറിമാരുടെയും, പരിശുദ്ധന്മാരുടെയും നാടായ അയർലണ്ടിലാണ് ഞാൻ ജനിച്ചു വളർന്നതു്. അവിടെനിന്നും ഇംഗ്ലണ്ട്, സ്കോട്ട്ലണ്ട് ജർമ്മനി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ മിഷ്യനറിമാർ പോയി ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി അയർലണ്ടിനേക്കാൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ മെച്ചമുള്ളതായി തീരുന്നതിനു നിങ്ങൾ ശ്രമിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ അഭിലാഷം. നിങ്ങളുടെ സഭ മിഷ്യനറി സഭയായി മലമേൽ വച്ചിരിക്കുന്ന ദീപം പോലെ സർവ്വലോകത്തിനും പ്രകാശം നൽകി മുന്നോട്ടു പോകട്ടെ എന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. (ഈ വർഷത്തെ സിറിയൻ വിദ്യാർത്ഥി സമ്മേളനത്തിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗം)

(Notes By K. V. Mammen)

സിറിയൻ വിദ്യാർത്ഥിനിസമ്മേളനം

ഓതറ, ഏപ്രിൽ 28.

സിറിയൻ വിദ്യാർത്ഥിനി കോൺഫറൻസിന്റെ 31-ാമതു സമ്മേളനം ഓതറ മർത്തമറിയം മന്ദിരത്തിൽ വച്ചു നടന്നിരിക്കുന്നു. ഈ വർഷത്തെ സമ്മേളനത്തിനു എം സി. കുറിയാക്കോസ് റമ്പാച്ചന്റെ നേതൃത്വത്തിലും റവ. ഫാദർ ലാസറസിന്റെ പ്രഭാഷണങ്ങളും എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു നവജീവൻ പ്രദാനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. 60-ൽ പരം യുവതികൾ സംബന്ധിച്ചു ഈ വർഷത്തെ സമ്മേളനം വിജയപ്രദമായിരുന്നു. നിർമ്മാണപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഉത്സുകരായ വിദ്യാർത്ഥിനികൾ കുന്നൂർ പള്ളി പണിക്കു 35 രൂപ സംഭാവന ചെയ്തു. മിസ്സ് എം. പി. മറിയാമ്മ ബി. ഏ. അടുത്ത വർഷത്തെ സെക്രട്ടറിയായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു.

വിദ്യാർത്ഥിനിസമ്മേളനവും യഥാകാലം പുരോഗമിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആശാസ്യമായ ഫലം നൽകുന്നില്ലെന്നുള്ള സംഗതി സമുദായം വിസ്മരിക്കുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

കൊച്ചുതിരുമേനിയുടെ ശ്രാദ്ധപ്പെരുനാൾ

പുത്തൻകാവ്.

കാലംചെയ്ത മാർ പീലക്സീനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ദ്വിതീയ ശ്രാദ്ധപ്പെരുനാൾ ഏപ്രിൽമാസം 16, 17 എന്നീ തീയതികളിൽ ഭക്തിനിർഭരമായ കാര്യപരിപാടികളോടു കൂടി നടന്നിരിക്കുന്നു. യുവജനങ്ങളുടെ സ്നേഹഭാജനമായിരുന്ന കൊച്ചുതിരുമേനിയുടെ കബറിടത്തിൽ സിറിയൻവിദ്യാർത്ഥിസമ്മേളനധ്യാനയോഗത്തിൽ സംബന്ധിച്ച യുവജനങ്ങൾ പോകുകയും നേർച്ചകാഴ്ചകൾ സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പെരുനാളിനോടനുബന്ധിച്ചു റവ. ഡീക്കൻ. എം. വി. ജോർജ്ജിന്റെ പ്രസംഗവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

Printed & Published by N. M. Abraham B. A. at the Malayala Manorama Press, Kottayam